

המקום המיועד לאחוזת קבר בנגוריון
אחרי הפיראמיות, האנבאלידים והמקדש של פראנקו —

סיקון שלהם, אולי מתוך מחשבה שהפעם לא ימצא מי שירצה לחקות מעשים אלה, כיון שנעשה עלידי כושים.
רק עליהם נשאר נאמן למסר ה' עתונאי הישראלי. היומון המפמי מסר לקוראיו כי „החילים הקונגואיים חללו את כבודן של נשים לבנות.“

צבא יעקובוביץ והקולוול

„ברצוני להביע את צערי על התקרית ועל הגבתו של קצין חינוך ראשי, אלוף-משנה אהרון זאב. מבלי להיכנס לביורור תוכן על פוזמונים, מוכן שאין מקרה זה מעיד על יחסו של צה"ל...“

מכתב-התנצלות זה נשלח בשבוע שעבר עלידי ראש אגף כח-אדם של צה"ל אל חברי רביעית מועדון התיאטרון, כדי לכפר על התנהגותו של זאב בעת הופעת הלהקה בתכניה של מארלנה דיטריך, שעה שעורר מהומה, צעק אל עבר הלהקה לרדת מהבמה וכינה אותם בשם „איזיטיס“.

לא עבר שבוע וזאב שוב עלה אל כותרות העיתונים — ושוב בבלבוש של הצנזור. לוחם למען המוסר הירחמיאלי.

כשר למהדרין. במקום להקת בידור היה היריב, הפעם, איש צבאי-קבע חתיק ב' זרגת רביסרן: מרדכי „מוטקה“ יעקובוביץ. מוטקה (32), יליד גרמניה, כבר הספיק לכתוב שלושה ספרים (מפלמ"ח עד צה"ל, לוחמים מספרים ואדם ולוחם). שלושתם עברו את ביקורתו של קצין-החינוך, נמצאו כשרים למהדרין גם מבחינה בטחונית וגם מבחינה מוסרית.

לפני כמה חדשים סיים את ספרו הרביעי, לו נתן (וזמנית) את השם בשרות קבע, ובו היאר את הווי קציני צה"ל. כשמסר את כתבי-יד לאחזים מחבריו, הלוחו אך העיר רו: „אתה פחות מדי חריף ביחס למציאות.“ אך מוטקה, מ"מ במלחמת-העצמאות, שהשי תחף בקרב על לאטרון ושירת מאז ללא הססקה, העריץ את צה"ל, לא רצה למתוח ביקורת חריפה מדי.

3/2 מיותרים. לכן הופתע הקצין כאשר הודיע לו אלוף-משנה זאב כי עליו לקצץ לפחות 150 מתוך 350 עמודי הספר — דבר שהיה הורס את הרוואן ללא תננה.

מה הרגיו את האבא? גיבור הספר הוא — כמו מחברו — רביסרן צבאי-קבע, דמות חיובית ואהודה. אולם ממונה עליו קצין פחות סימפטי — סגן-אלוף שאפי תני וקטנוני המצטרף לעדיו. במהלך ה' עלילה, מתאר המחבר את ההתייח העזיר בורגני של הקצינים, את נאסופיהם עם נשות-השרים, את הצדדים השליליים של שרות הבנות, את השיחות בשק"ם ה' מקודשות לרטינה על השכר ועל חלוקת המכוניות. אולם התמונה הכללית נשארת בכל זאת, חיובית למדי.

מוטקה סירב לשנות את הטכסט. ה' תוצאה: קצין-החינוך אסר את פירסום ה' ספר כולה, על-פי הוראת המטכ"ל האר' סרת על חייל לפרסם ספרים או מאמרים ללא אישור צה"ל.

זאב וכיפה אדומה. אם רצה קצין החינוך לעזור לפרסום הספר, לא יכול היה לנקוט בשיטה יעילה יותר. כי חר' זהו של יעקובוביץ עם הצבא עומד להס' תיים בעוד שלושה חדשים. במועד זה יהיה חופשי לפרסם את הספר גם בניגוד לדעת צה"ל, לנצל את פירסומת-החינם שהעניק לו זאב באדיבותו. אילו לא הגיב זאב, לעומת זאת, קרוב לוודאי כי הספר לא היה מעורר הד רב יותר מאשר כל ספר אחר על החי' דומה.

התוצאות הראשונות של התקפת הזאב

הוכיחו כי הכיפה האדומה לא ניווקה. אמנם משכה הוצאת מסדה את ידה מפרי' סום הספר, מחשש שמא תרגיו את השל' טונות; אולם כחצי תריסר מו"לים פחות ידועים המטירו הצעות על הרס"ן הצעיר, שני הצעהונים כבר ביקשו לפרסם את הספר בהמשכים. הוא יופיע בחודש אוי' טובר.

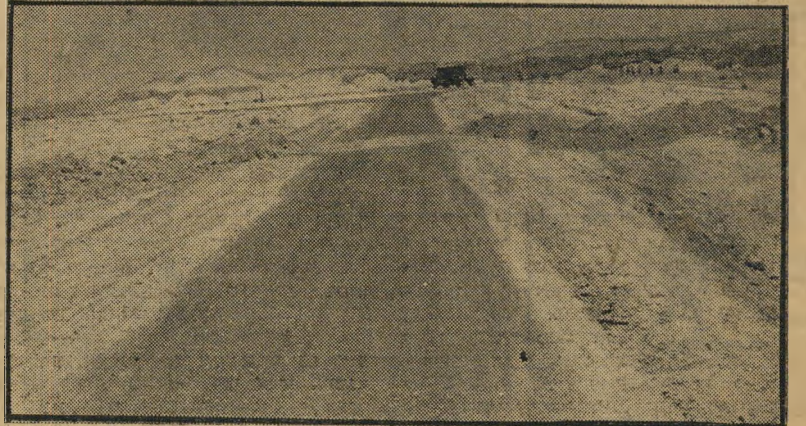
ראש הממשלה

פאזת'און בשדה-בוקר

מאז ומעולם הקדישו גדולי העולם מח' שבה לא פחותה לחייה-נצח שלהם מאשר לחייהם עלי אדמות. כך נולדו רבות מיצי' רות-הפאר של התרבות האנושית, שלא היו אלא קברים: הפיראמידות של הפרעונים, ארמון האינבאלידים של נאפוליאון ומיקד' הנוכחי הקדיש פראנציסקו פראנקו את מיטב אוצרותיה הדלים של ספרד להקמת מקדש' ענק לחללי מלחמת-האזרחים. בו הוא מת' כחן להיקבר בעצמו — ואילו חואן פרוץ ביצע מיבצע דומה למען אשתו המנוחה, אוויטה.

החודש נסתבר כי גם ישראל תזכה לפני' תיאון אישי: באחד המקומות היפים ביותר בארץ, קילומטרים מעט'ים משדה-בוקר, עומד דויד בן-גוריון לייסד קריה חדשה, שבמרי' כזה יעמוד, בבוא המועד, קברו של מקים מדינת ישראל — דויד בן-גוריון.

סוד כמות. התוכנית עצמה נשמרה ב' סוד כמות. ביסודה היא היתה צנועה מאוד. ועדה מיוחדת שהוקמה במפא"י, עוד לפני 5 שנים, אישרה תוכנית להקמת מידרשה חינוכית, במתכונת בת-יברל, בפתח ביקעת צין, מקום בו נשקף נוף פראי מלא-הוד. לפי התוכנית היתה מידרשה זו צריכה לשאת את שמו של בן-גוריון.

הכניש החדש לפנתיאון

— מבינה בפתח ביקעת צין

אולם ביגיי עצמו לא הסכים מעולם ש' בחייו יקום איזשהו מפעל שישא את שמו. כך, למשל, חשבו בשעתו לקרוא גם את כפר הנוער החקלאי המפא"י בשרון על שמו. רק בעקבות התנגדותו האישית של ביגיי נקרא המקום בשם הכפר הירוק — תרגום שמו הקודם של בן-גוריון: גריז.

מאחר שהתכנית להקמת מדרשה בבקעת צין היתה זקוקה, למימושה, לכסף רב — בשל הצורך בסלילת דרכי-גישה למקום, קחי מים וקחי חשמל — נדחה ביצועה. תוך כדי תכנון התרחבה והתפשטה תכנית זו יותר ויותר. המדרשה הצנועה שבתכנית המ' קורית הפכה לקריה מדעית שלמה, שבראשה התנוסס אנדרטת-ענק לזכרו של ביגיי.

ביגיי עצמו שותף בהרכבת התכנית, ש' כללה גם את פרטי הטקס הממלכתי ש' ייערך במקום, אולם הטיל איסור חמור על כל פירסום שהוא בנידון.

לאחרונה התברר כי העבודות הראשונות במקום כבר הושלמו. כסום של כמאה אלף לירות, ברובו מכספי מגבית מפא"י מיר' חדת, הושקע במקום. השטח יושר כדחפור. כביש בעל איכות מעולה, של כקילומטר, מן הכביש הראשי ועד לפתח הביקעה, הושר' למ לא-מכבד. הכביש מסתיים בככר עגולה מוקפת דרכים, שבמרכזה תעמוד האנדרטה. כמו כן נחפרה גם תעלה לצינורות-מים ש' יועברו למקום משדה-בוקר.

השבוע, כאשר תרשימי הפאנתיאון התי' גלגלו על כמה שולחנות ובחוגי מקורביו של בן-גוריון כבר נדונו סדרי הלחיה ה' ממלכתית. התקשו אורחי ישראל להאמין ש' אי-פעם יהיה צורך בכל אלה. כי השבוע היה דויד בן-גוריון האדם החי ביותר ב' ישראל.

רפואה

הפלה ומוות

ליגדה ולנסי היתה גאה בידע המקצועי שלה: כמיילדת מדופלמת, שסיימה את חוק לימודיה בפאקולטה לרפואה של או' ניברסיטת בירות, לא נמנעה האחות ה' חייפנית מלטפל בעשרות הנשים שבאי' לבקש את עצתה, הוריקה זריקות, ביצעה הפלות מלאכותיות וראתה את עצמה כ' רופאה לכל דבר.

גם לקוחותיה, שבאו בחלקן הרב מן הכפרים הערביים שבסביבה, העדיפו את שירותה על פני שירות הרופאים: ליגדה נמוכת-הקומה והממושקפת הסתפקה בשי' כר מועט, ורשה לעתים רק 15 לירות תמורת הפלה מלאכותית.

אחת הלקוחות הללו היתה עריבה נאה, חורייה אחמד (30), מן הכפר עבליין ש' ליד חיפה. חורייה התלוננה על מיוחשי' בטן, וכתה בידיה של המיילדת לטיפול ממה: נסיון להפלה מלאכותית, בעזרת מכשירים בלתי-מחושאים וללא תרומה.

טיפול זה לא העלה את התוצאות ה' רצויות למיילדת. חורייה, שהיתה או כ' חודש הריונה החמישי, לא נפטרה מן הילד. לעומת זאת זיהם טיפולה האכזרי וחסר-הזהירות של ליגדה את רחמה של החולה, גרם לשטף דם ולהרעלה בגופה.

כאשר חורייה החלה מתייסרת בכאבים איומים, היא פנתה סוף-סוף לרופא נשים. ד"ר זאב רבינוביץ, שבדק את החולה, לא איבד זמן. פקד להעבירה מיד לבית החולים — אולם אחר את המועד. כעבור יומיים נפטרה האשה הצעירה. הבדיקה קב' עה: המחוט נגרם כתוצאה מנסיון-ההפלה. **מחיריים זוליים גרמו לאפון.** משי' פטה של המיילדת החל לפני שבועות מס' פר. בנו אחר זו עלו על דוכן העדים נשים שנתפתו עלידי מחיריה הזולים, גילו כיצד טיפלה בהן המיילדת בחוסר כל זהירות ובשיטות פסולות.

סיפרה רות איצקוביץ, אחת העדות ה' ראשיות: „היא ביקשה ממני להביא 15 לירות. אחר-כך החזירה לגופי כלים מר' זרים וגרמה לי לשטף דם. זהו והי' פסקה, ואמרה לי לקום וללכת. אבל זה לא היה הכל. השתי ברע וניגשתי אליה שוב. היא הוריקה לי שתי זריקות אבל גם זה לא עזר.“

לבסוף בחרה גם רות איצקוביץ בדרך הגונה וניגשה לרופא מוסמך. מולה היה רב ממולה של חורייה: אם גם רחמה זוהם, ניתן היה עדיין להציל את חייה.

השבוע, לאחר משפט קצר בו הכחישה ליגדה ולנסי את אשמתה בטענה שכל העדים — כולל הרופאים — אינם אלא שקרנים, נידונה המיילדת הקטלנית לחמש שנות מאסר על גרימת מות. על אף עונש כבד זה, לא היה כל ספק שרבות המיילדות הממשיכות לעסוק ברפואה ללא רשיון וללא הכשרה מתאימה.

קבע רופא חיפני נואש: „פסקדין זה אינו אלא טיפה בים. האשמות האמיתיות הן החולות המוסרות גופן לידיהן של נשים הקרובות יותר לפולחן-אילילים מאשר לרפואה.“

תזכיר

טאהר טוהר

הקאדי של יפו, שייד טאהר חמאד, שהו' אשם עלידי המשטרה בלקיחת שוחד, זוכה השבוע מאשמה זו עלידי בית המשפט ה' מחוזי בתל-אביב. בכך אישר בית-המשפט את גילויי העולט הזה (1176), שפירסם לראשון נה את הסיפור המלא של הקאדי, ממני התברר כי כל הפרשה בוימה עלידי המש' טרה, שנעזרה בערבי יפואי לו היה חשבוך ישן עם הקאדי. ערבי זה, שהובא על ידי התביעה הכללית כעד ראשי, לא זכה לאמון בית-המשפט, שלא קיבל את דבריו עדותו, שחרר את הקאדי הנאשם.